

تحلیلی بر روند خصوصی سازی باشگاه‌های ورزشی ایران (شناسایی موانع و ارایه راه کارهایی برای آن)

آزادی رسول^۱، عیدی حسین^۲، امیری سحر^۳

۱ و ۳- دانشجویان کارشناسی ارشد مدیریت ورزشی دانشگاه رازی، ۲- استادیار دانشگاه رازی

1-Rasoul.azadi64@gmail.com

مقدمه:

هدف از این مطالعه، بررسی روند خصوصی سازی برای باشگاه‌های کشور با هدف شناسایی موانع و راهکارهایی برای آن است. روش شناسی:

روش تحقیق، تحلیلی و از نوع مطالعات مروری است.

یافته‌ها:

یافته‌های پژوهش تحقیق نشان داد در کشورهای پیشرفته باشگاه‌های ورزشی نه تنها هزینه‌ای بر دوش دولت‌ها نمی‌گذارند بلکه با دادن مالیات برای کشور خود درآمدزایی می‌کنند. با توجه به بالا رفتن هزینه‌های باشگاه‌داری، تامین هزینه‌های آن توسط دولت‌ها نیز سخت‌تر شده است.

نتیجه‌گیری:

از این رو لازمه خصوصی سازی باشگاه‌ها ضرورت بیشتری می‌یابد. مهم‌ترین مزیت خصوصی سازی باشگاه‌ها درآمدزایی آنهاست؛ چون مهم‌ترین هدف بخش خصوصی کسب سود و درآمد است. از جمله موانع خصوصی سازی در ورزش کشور، دولتی بودن ساختار ورزش و زیانده بودن باشگاه‌ها به دلیل عدم درآمدزایی است. حمایت دولت تنها راه خصوصی سازی باشگاه‌های ایرانی است، دولت می‌تواند با الگو قرار دادن کشورهای همسایه، باشگاه‌های ایرانی را در یک پروسه پنج ساله به بخش خصوصی واگذار کند تا در آینده شاهد باشگاه‌های خصوصی و حرفه‌ای باشیم. در این برهه حساس دولت می‌تواند با پرداخت وام‌های بلندمدت و نظارت دقیق بر عملکرد باشگاه‌ها، شرایط خصوصی سازی باشگاه‌ها را فراهم کند تا ورزش ایران هرچه سریعتر به سوی حرفه‌ای‌گری گام بردارد. مادامی که این مشکلات ساختاری در اقتصاد ایران برطرف نشوند و آزادسازی اقتصادی انجام نگیرد، واگذاری باشگاه‌های به بخش خصوصی نه تنها دردی را از ورزش ایران دوا نمی‌کند، بلکه چه بسا ممکن است به مشکلات آن نیز بیفزاید.

واژگان کلیدی: بخش خصوصی، موانع بخش خصوصی، ورزش حرفه‌ای، درآمدزایی در ورزش